

Анонимизиран текст

Превод

C-351/21 - 1

Дело C-351/21

Преюдициално запитване

Дата на постъпване в Съда:

4 юни 2021 г.

Запитваща юрисдикция:

Justice de paix du canton de Forest (Белгия)

Дата на акта за преюдициално запитване:

13 април 2021 г.

Ищец:

ZG

Ответник:

Beobank SA

Justice de paix du canton de Forest (Мирови съд на кантон Форест)

РЕШЕНИЕ

Мировият съдия постановява следното решение по дело:

– **ZG**, [...]

[...] [Лични данни на ищеца и на неговия адвокат]

ищец

– **Акционерно дружество ВЕОВАНК**, с предишно наименование CITIBANK BELGIUM SA [...] [Лични данни на ответника и на неговия адвокат]

ответник,

[...]

[Обстоятелства, предхождащи производството]

Мотиви

Предявеното от ZG искане е насочено към осъждането на ВЕОBANK да заплати сумата от 1 984 EUR, която представлява двойна „неразрешена“ транзакция от неговата дебитна карта.

ZG, който живее в Белгия, е титуляр на банкова сметка в ВЕОBANK в Белгия, по която има дебитна карта.

През нощта на 20 срещу 21 април 2017 г. ZG се намира във Валенсия в Испания.

След като ZG извършва първо плащане в размер на 100 EUR (0:35 ч) със своята дебитна карта посредством мобилен терминал в заведение, което той квалифицира като дискотека, а ВЕОBANK като „дом, в който проститутки водят клиентите си“, със същата дебитна карта и на същия терминал са извършени две други плащания в размер на 991 EUR (1:35 ч) и 993 EUR (2:06 ч.). Започната е трета транзакция за 994 EUR, но плащането по нея е отказано (2:35 ч.).

ZG обяснява, че вече не си спомня какво се е случило, след като е изпил няколко чаши в заведението.

На 23 април 2017 г. ZG блокира картата си в CARDSTOP.

На 29 април 2017 г. ZG подава жалба до полицията в Брюксел за кражба на банковата му карта и използване на тази карта с цел измама.

Освен обезщетение за вреди (500 EUR) ZG иска възстановяване на сумите по втората и третата транзакция, които счита за „неразрешени“ съгласно член VII.35 от белгийския Кодекс на стопанското право, приложим към онзи момент. ВЕОBANK отказва да извърши възстановяването, тъй като счита, че тези операции са разрешени или че най-малкото ZG е допуснал груба небрежност.

Страните спорят по-специално относно това какъв вид заведение ZG е посетил, дали е пострадал от измама, извършването на която е улеснено чрез използването на наркотици, или е посетил дом, в който проститутките водят клиентите си и където той е могъл да ползва сексуални услуги.

Важен фактически въпрос е в чия полза са различните плащания. Обикновено измамата, извършена от трето лице посредством дебитна карта на жертвата, позволява на измамника да направи покупки или теглене в

брой. В настоящия случай обаче измамата била в полза на банковата сметка на това трето лице, ако се вярва на версията на фактите на ZG.

ВЕОBANK посочва — изглежда след искане на адвоката на ZG — само цифровия код на терминала и неговата геолокализация, без да посочи самоличността на получателя по транзакциите освен чрез указанието „COM SU VALENCIA ESP“.

След изслушване на устните състезания производството по делото е отложено, за да се даде възможност на ВЕОBANK да внесе уточнения, без това да донесе допълнителни резултати.

ВЕОBANK обяснява, че не е получило допълнителни данни от дружеството АТОS, оператор на терминала. Испанската банка SABADELL била тази, която отказвала да предостави идентификационните данни на съответния търговец.

Съгласно член VII.18 от белгийския Кодекс на стопанското право, приложим през 2017 г.:

„След като сметката на платеща бъде задължена със сумата на отделна платежна транзакция [...], доставчикът на платежни услуги на платеща му предоставя без неоснователно забавяне [...] следната информация:

1) справка, позволяваща на платеща да идентифицира платежната транзакция и, по възможност, **информация, свързана с получателя;**

[...]“.

Въпросът, който възниква, е какъв е обхватът на задължението на доставчика на услуги по отношение на информацията, свързана с получателя. Ако ВЕОBANK не е изпълнило задължението си, съдът може въз основа на това да направи изводи относно задължението му да възстанови сумите по спорните транзакции и/или по искането за обезщетение, що се отнася до загубата на възможност за възстановяване на средствата от третото лице.

Страните в производството не оспорват приложимостта на член VII.18 от белгийския Кодекс на стопанското право към фактите.

Тази разпоредба възпроизвежда в белгийското право член 38 от Директива 2007/64/ЕО.

Според ВЕОBANK тази разпоредба само му налага задължение за действие, по силата на което той трябва да представи информацията, която неговият кореспондент поиска да му представи, като оставя на потребителя възможността, ако информацията е недостатъчна, да се обърне към този кореспондент. В случая то приканва мировия съдия, ако е необходимо, да

„отправи съдебна покана“ до испанската банка, за да представи документите, които му позволяват да идентифицира бенефициера на транзакцията. При липсата на задоволителен отговор би следвало дори да се разпореди разследване при условията на съдебна поръчка, за да се изслушат органите на SABADELL (испанска банка, в която била открита сметката). За да обоснове гледната си точка BEOBANK, се основава на думите „по възможност“, съдържащи се в текста на Директивата.

ZG обаче счита, че BEOBANK има задължение за резултат и че трябва да понесе последиците от несъобщаването на данните от испанския му кореспондент.

Нито едната, нито другата страна се позовава на доктрината или на съдебната практика в подкрепа на доводите си.

Мировият съдия също не намира правна литература, в която да се разглежда този въпрос.

Съгласно член 267, втора алинея от Договора за функционирането на Европейския съюз (наричан по-нататък „ДФЕС“) юрисдикциите на държавите членки могат да сезират Съда на Европейския съюз с въпрос относно тълкуването на правото на Съюза, когато считат, че е необходимо решение на Съда по този въпрос, за да бъде постановено тяхното решение. Това сезиране е особено подходящо, когато съществуващата съдебна практика изглежда не дава необходимата яснота.

В настоящия случай обаче от определящо значение изглежда въпросът дали банковата институция има задължение за действие или задължение за резултат по отношение на информацията, свързана с получателя. Също така от значение е обхватът на тази информация, и по-специално дали тази информация трябва най-малкото да се отнася до данните, позволяващи идентифицирането на правния субект (физическо или юридическо лице), което е получило плащането. Освен това операцията, представена за разглеждане от съда, е обичайна (електронно плащане посредством дебитна карта) и еднаквото прилагане в различните страни на Съюза изглежда необходимо, за да се гарантира ефективността на решението.

Ето защо е необходимо на Съда на Европейския съюз да се поставят следните въпроси: [...]

[...]

[Въпроси, възпроизведени в диспозитива]

Решение

Разпорежда препращане на преписката по делото на Съда на Европейския съюз, за да му бъдат поставени следните преюдициални въпроси:

1. Дали съгласно член 38, алинея първа, буква а) от Директива 2007/64/ЕО доставчикът на услуги има задължение за действие или задължение за резултат по отношение на предоставянето на „информация, свързана с получателя“?
2. „Информация[та], свързана с получателя“, спомената в тази разпоредба, включва ли информацията, позволяваща идентифицирането на физическото или юридическото лице, което е получило плащането?

[...] [заключителна формулировка и подписи]

РАБОТЕН ДОКУМЕНТ